

LBRIS

We know
books

ALEX DONOVICI

MELCUL FULGER

ȘI PUTEREA DRAGOSTEI

Cartea întâi

Ilustrații de

STELA DAMASCHIN-POPA

LITERA
București

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU. Dragostea chiar poate ucide ..	7
CAPITOLUL DOI. Mobilizare pentru salvarea lui Fulger	14
CAPITOLUL TREI. Diagnostic: DOBORÂT DE DRAGOSTE	21
CAPITOLUL PATRU. Țup țese un plan	31
CAPITOLUL CINCI. Pregătiri pentru cel mai lung zbor al unui curcan	41
CAPITOLUL ȘASE. Cum se află un secret: Metoda Lăcustă.....	46
CAPITOLUL ȘAPTE. După două săptămâni.....	56
CAPITOLUL OPT. Nemulțumiți de agonia lui Fulger	61
CAPITOLUL NOUĂ. Gelu îl „resuscitează” pe Fulger	67
CAPITOLUL ZECE. Din nou spre Lumea Nouă	73

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL UNU. Înapoi în Lumea Nouă.....	85
CAPITOLUL DOI. Neașteptat obstacol în calea iubirii	92
CAPITOLUL TREI. Tata	98
CAPITOLUL PATRU. Cea mai grea întrebare din lume	109
CAPITOLUL CINCI. Cine știe ce este dragostea?	113
CAPITOLUL ȘASE. Puterea prieteniei.....	120
CAPITOLUL ȘAPTE. Lupii, dragoste cu colți....	123
CAPITOLUL OPT. Gibonii, dragoste cu cântec.....	135
CAPITOLUL NOUĂ. Pinguinii.....	147
CAPITOLUL ZECE. Dragostea, cea mai mare putere a universului	159
EPILOG	168

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL UNU

Dragostea chiar poate ucide

– Mor.

De această dată chiar părea că melcul Fulger era pe moarte. Întins pe o parte, cu cochilia pe pământ, era tare galben la față. Pierit. Ochii îi erau întinși, inerti, iar din ei se scurgeau încetișor lacrimi. Ce mai, o imagine de speriat! Își anunța repetat pieirea cu glasul tot mai stins, ca sunetul unui tren ce se îndepărtează într-un tunel:

– Mooor...

– De ce mori, frățioare? se auzi o voce din apropiere.

Curcanul Gelu tocmai ajunsese lângă melc în miniaeroportul pădurii. De acolo decolau o dată pe săptămână cocorii ce zburau spre Lumea Nouă. Și acolo, pe pământul aerogării, zăcea bietul Fulger.

Vă reamintesc: melcul își negociase o călătorie în ciocul unui cocor ca s-o reîntâlnească pe Strombi. Cine e Strombi?! Domnișoara melc de mare din Lumea Nouă care îi furase iremediabil inima, gândurile, visurile și visele, sentimentele și suflarea.

Pentru călătorie, Fulger își negociase în prețul biletului și trei gustărele. Nu voia să ajungă în Lumea Nouă flămând, slăbit, și să nu facă față într-un mod absolut strălucit reîntâlnirii. Înainte de a se despărți de ea, Strombi îi spusese: „Cine știe, poate la următoarea ta vizită aici vom ieși într-o seară la cină. Ce zici?!“

Da! Asta își dorea și Fulger, și cât de tare încă! Să iasă cu ea la cină, să o farmece sub stele, să îi spună față în față tot ceea ce îi scrisese în cele 148 de scrisori de dragoste pe care i le trimisese cât timp fusese departe de ea. Atât de departe, prea departe, enorm de departe de sufletul lui pereche. De Strombi.

La primele ore ale dimineții trecuse pe la curcanul Gelu, prietenul lui bun, prinț scoțian și creator de modă totodată, care îi promisese că îi croiește un costum megaspecial marca „Gelusacce“ pentru (re)întâlnire. Curcanul se ținuse de cuvânt și îi croise dintr-un material negru cu dungi argintii cel mai elegant costum-șosetuță făcut vreodată, design special, ca să fie tras și peste cochilie. Se numește șosetuță pentru că melcii nu au picioare, deci costumul seamănă cu o șosetuță. Da, în costumul acela zăcea acum Fulger în praful stației de plecări a cocorilor.

Iar Gelu dăduse fuga acolo pentru că atunci când îi oferise costumul i se păruse că Fulger era mult prea agitat, mai agitat decât de obicei. Se temea să nu pățească ceva. Voia să se asigure că a plecat cu bine spre Lumea Nouă, dar iată că, vai, temerile i

se adeveriseră. Fulger îi zăcea la picioare și nu arăta deloc bine. Nici costumul...

Pentru că nu primi un răspuns, Gelu repetă întrebarea:

– De ce mori, frățioare?

Fulger se întoarse fulgerător spre el, în ciuda agoniei sale.

– Cum adică de ce mor?! Am o mie de motive să mor, așa că mor! Mă rog, nu chiar o mie, dar două tot sunt!

– Ai mai zis tu că mori...

– Oi mai fi zis, dar de data asta chiar mor! Cu două motive nu mai am cum să scap!

Deznădăjduit și frânt de propria suferință, melcul își puse din nou nasul în praf și gemu:

– Of, lume rea, te las și mă duc... Mă duc spre stele. Adio, Strombi, te-aș fi putut iubi atât de mult! Ce pereche am fi fost! Ce melcișori am fi avut împreună... Mai dulci decât melcișorii cu nucă, zahăr și scorțișoară! Adio!

Ușor nemulțumit, Gelu începu să își lase greutatea impresionantă de pe un picior pe celălalt.

– Păi mie nu îmi spui adio?! Nu-s eu prietenul tău cel mai bun?! Mori în costumul făcut de mine special pentru tine și nu-mi zici un adio?! Am muncit toată noaptea la el. Și l-ai murdărit! E plin de praf! Ai puțin respect pentru designeri, prietene...

Fulger se întoarce din nou spre el, iar ochii roșii îi aruncau mici fulgere:

– Dar de ce nu mă întrebi din ce motive mor? Nu te interesează?! Numai costumul te interesează? Așa prieten îmi ești?

Luat pe nepregătite, curcanul își îmblânzi vocea:

– Iartă-mă, prietene, dar te-am întrebat deja de ce mori...

– Ah, da... își aminti melcul. Din cauza suferinței ce mă sfâșie, mi-a trecut întrebarea pe lângă urechi. Păi uite de ce mor:

1. Cocorul meu nu mai pleacă în cursă!!! Cică e în grevă. Șeful lui nu mai vrea să-i dea la salariu niște bani, spor de zbor periculos, iar cocorul pur și simplu nu mai zboară. Păi se poate așa ceva?! Eu am plătit biletul! Și trei gustărele! Sunt client! Trebuie să ajung la Strombi, că altfel mor de dor neostoit, provocat de al meu uriaș amor!

2. Când m-am întâlnit cu Strombi pentru prima oară, acolo în Lumea Nouă, vorbeam în versuri! Poate așa am cucerit-o! Că ea e sensibilă tare, o știi... Iar acum nu mai pot compune versuri. Am încercat să compun până am simțit că mi se umflă creierul și îmi iese pe urechi, dar tot nu am putut. Vrei să-ți fac niște versuri de probă?

Gelu nu prea știa ce să spună.

– Ce probă?

– Zi-mi să-ți fac niște versuri pe o anumită temă.

- Ce temă?
- Nu contează! O temă! Primăvara!
- Bine, fă-mi versuri cu primăvara!
- Ce temă „originală” ți-ai ales... Bine, încerc... O să îmi fie foaaarte greu, dar încerc!

Fulger închise ochii, capul îi deveni din galben roșu de la concentrare și apoi declamă cu voce gravă:

Primăvara. E frumoasă!

Iarba crește.

Și florile.

Iar vântul bate. Mai încet.

Și nu mai ninge.

Ca iarna.

Ba...

Poate câteodată.

Tăcu, inspiră adânc și își ridică ochii ca să aștepte verdictul lui Gelu. Curcanul îl privea siderat.

- Ce e asta?!
- O poezie despre primăvară.
- Pe bune?!
- Veeeeeeeeeeeeeezi?! Ți-am zis, nu mai pot face versuri! Strombi nu o să mă mai iubească dacă nu-i vorbesc în versuri.

Încurcat din nou, Gelu gâlgâi cum fac curcanii deranjați de ceva. Apoi îi spuse sincer:

- Păi oricum nu o să ai ocazia, pentru că nu mai ai cum să ajungi acolo.

Mare greșeală.

A fost picătura care a umplut paharul. Lovit încă o dată de crunta realitate, Fulger gemu:

– Inima... au, ah, au, inima! Dă dragostea pe afară. Mi-o îneacă și mi-o crapă. (O rimă, dar Fulger nu-și dădu seama.) Mor, Gelule, mă duc, adio și ție, atât mi-a fost!

Și, ce să vezi, se făcu moale ca o gelatină, își dădu ochii peste cap și rămase nemișcat.

Curcanul nu mai știa ce să creadă. Tot așa se întâmplase și când Fulger căzuse în cap încercând să urce în nacela balonului cu aer cald, înainte de a pleca spre Lumea Nouă. Dar își revenise repede, chiar dacă după aceea vorbise o vreme doar în versuri. Se mai apropie un pic de micuțul său prieten.

– Fulger! Fulgerică, deschide ochii! Lasă gluma, că nu e bună!

Era absolut disperat că ultima lui replică, TOTAL NEINSPIRATĂ, îi ucisese prietenul. Melcul nu mișca, nu deschidea ochii, părea că nu mai respiră. Gelu începu să se panicheze.

– Măi băiatule, deschide ochișorii ăia bulbucați. Mă sperii! Lasă teatrul, lasă drama, găsim noi o soluție!

Dar degeaba, Fulger zăcea în continuare, nu dădea niciun semn de viață. Ei bine, atunci curcanul simți că îi fuge pământul de sub picioare. În ciuda certurilor dese pe care le avea cu Fulger, melcul era cel mai

bun prieten al său și își dovediseră asta unul altuia în repetate rânduri – prin fapte, nu prin vorbe. Nu avea cum să îl piardă. Așa că strigă cât de tare putea el îngrozitorul cuvânt care de-a lungul istoriei pădurii lor anunțase cele mai mari pericole:

– Nenorocireeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

Fulger fusese cel care strigase așa de fiecare dată, dar acum Gelu era cel care avea nevoie de ajutor.

CAPITOLUL DOI

Mobilizare pentru salvarea lui Fulger

Ecoul purtă strigătul disperat al lui Gelu până în cele mai întunecate și depărtate colțuri ale pădurii.

– Nenorocireeeeeee..... norocireeee... cireee... re... e... e...

Imediat, în aerogara cocorilor începură să apară ființe alarmate. Iepurași, veverițe, șopârle, o vulpe aflată în zonă, bursuci, castori, șopârlite, mierle, pițigoi și pitulici, chiar și o cârțiță! Gelu se agita în jurul melcului.

– Fulger, zi ceva, frățioare! Zi ceva! Jur că îți fac respirație gură la gură!

O spusese cumva ca pe o amenințare, fiind convins că melcul nu și-ar fi dorit să-i simtă ciocul pe guriță și că s-ar fi ridicat instant dacă ar fi jucat teatru. Pe de altă parte, se gândea că poate chiar e nevoie de așa ceva dacă suferința lui Fulger era reală.

Dar îi era frică... Nu știa cum să facă respirație gură la gură corect, nu participase la cursul de prim ajutor ținut de domnul Ciocănitoare, Sanitarul Pădurii, și

acum îi părea rău. În plus, îi era frică să încerce alte manevre pe care le văzuse în filme pentru că el era atât de mare, iar Fulger atât de mic. O mișcare greșită ar fi putut să îl strivească și atunci chiar că s-ar fi terminat totul. Curcanul se întoarse spre animalele care priveau mai mult curioase decât îngrijorate la ce se întâmplă. Asta pentru că Fulger și Gelu erau renumiți pentru scenele dramatice, uneori mult prea dramatice, pe care le făceau adeseori în pădure. Așa că nici martorii nu știau dacă ceea ce vedeau acum era cu adevărat grav ori doar spectaculos.

– Fugiți repede după Sanitarul Ciocănitoare, Buhu Pădurii și Țup! Ei vor ști ce trebuie făcut! strigă Gelu.

Tonul și privirea lui erau atât de hotărâte, încât toți își dădură seama că nu e de glumă. Se împrăștiară îndată care încotro. În doar câteva minute apărură în zbor domnul Ciocănitoare, purtând și o mică geantă de prim ajutor. După el ajunseră Buhu Pădurii, Țup, corbul Tor, puiul de cioară Zăpadă, vulturul Magnus Magnificul, iar dintr-un tufiș sări Lăcustă, administratorul școlii, fost Bos. Vestea că Fulger e în pericol de moarte se răspândise în pădure cu viteza fulgerului. Îngrijorarea se citea în ochii tuturor. Pentru că toți țineau la guralivul melc care, să recunoaștem, era unul dintre adevărații eroi ai pădurii și avusese un rol important la fiecare criză majoră prin care trecuse comunitatea. Când domnul Ciocănitoare ateriză exact lângă el, ceilalți dădură să se apropie.

LIBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

